

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Orationibus lacvlatoriis Libri IV. Ascetici, Seu ad exercitationem spectantes

Balinghem, Antoine de

Antverpiae, 1618

Cap. II. Cur dicantur aspirationes, quatuorque huius causæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51085](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51085)

gentiæ replebit illum (iustum scilicet) veramque illi, non adumbratam conferet sapientiam, cuius quidem fructus at tamquam fœtus est, non communis tantum atque vñrata oratio, sed altissima diuinarum rerum, atque earum quæ sensus fugiunt contemplatio cognitioque. Atque hæc de ratione nominis quo orationes hæ, communiori appellatione sunt notatæ.

C A P V T II.

*Cur dicantur aspirationes, quatuorq;
huius causæ.*

VARIÆ possent, & multiplices illius nomenclaturæ statui causæ, persequar præcipuas, maximèque obuias. Ac primùm quidem ita vocari censeo, quod per eas optimi cuiusque mens aspirat, anhelat & pertingit ad Deum, summum & infinitum bonum, non minori sanè cupiditate quàm ceruus vel à canibus agitatus fatigatusque, vel deuorato serpente maximè sitiens, anhelare solet ad fontes, vt meritò prophetæ succinès, prurumpere is possit in has voces. *Quemadmodum desiderat ceruus ad fontes aquarum, ita desiderat anima mea ad te Deus. Sitiuit anima mea ad Deum fontem viuum, quando veniam & apparebo ante faciem Dei?* Deinde cum per eas aspiret Deus bonam

PL 41.1.

bonam mentem hominibus, variaque earum interuentu ijs impertiat charismata, fidei, spei, amoris, cæterarumque virtutum, cur non iure vocentur aspirationes? Ad hæc iis ipsis aspi-
 ret laboribus & conatibus nostris, qui quidem ad eius gloriam suscipiuntur & exercetur, id est, faueat, adiuuet atque promoueat. Et quemadmodum existit quædam terrarum aspiratio (vt ait Tullius) id est vapor tenuior, quem emittunt ex se atque efflant sursum in aëra, ex quo & constant nubes, & generatur imber, & impressiones meteorologica oriuntur sexcentæ. Sic & orationes hæc sunt quædam veluti aspirationes, exhalationes, efflationesque cordis nostri, quæ ad Deum in sublime tendunt ac pertinent.

l. de diuinatione.

Quod quidem mihi ad mentem reuocat sacra Apocalypsis locum illustrem, quo sanctorum orationes, vocantur odoramenta. Meminit eo loco D. Ioannes, cecidisse coram Agno in facies suas seniores quatuor & viginti (hoc est primarios quosque cælestis aulae principes) habuisseque singulos, singulas cytharas ac phialas aureas, plenas odoramentorum, quæ sunt (inquit) orationes Sanctorum. Quam appositè iuxta ac verè cum odoribus & aromatibus æquatur oratio? Quorum quidem tenuior substantiæ pars, si incalescat maximè, euolat sursum: oratio

c. 5. 8.

A 5 verò

verò Spiritus sancti igne succensa, nubes
 ipsas penetrat, Deoque se momento sistit.
 Atque hinc existit illud regij vatis. *Dirigatur*
Domine oratio mea sicut incensum in conspectu tuo.
 Fac, inquam, ut sicut aspiratio, & thuris suf-
 fitus, ad tui venerationem in altari excitatus
 in altum subuolat; sic & oratio mea ascendat
 feliciter, ante conspectum tuum: & quem-
 admodum quod super altare aureum in-
 tra sacratiora adita, sanctaque Sanctorum,
 tibi incenditur thymiama, longè est gratissi-
 mum; sic & oratio mea, quæ instar incensi
 ex corde meo tamquam altari euaporat,
 tibi placeat, acceptaque sit. Accipe & a-
 liam analogiam; Suaues odores id præstant,
 tum ne vitiatæ ingratis odoribus auræ, tum
 ne loca graueolentia offendant; eoque odo-
 ramenta, aromataque ijs adhibentur, ut qui
 ab iis efflatur gratus vapor, tetrum illum,
 grauem atque fœdum consumat: sic probor-
 um orationes pro improbis fusæ, hoc de-
 mum consequuntur, ut iucundo earum o-
 dore diuinæ allecæ bonitas, tantum abest ut
 eos perdat, funditusque deleat, ut parcat
 etiam, atque in gratiam receptos, variis au-
 geat donis. Neque ingratam spero hanc
 tertiam fore, quamquam parum à superiori
 dissentientem. Quemadmodum res odori-
 feræ magnoperè sensus recreant; sic ex pio-
 rum orationibus incredibilem Deus Opt.
 Max.

Psal. 140.2.

Max. beataeque mentes accipiunt voluptatem, multoque maiorem quam nos ex nar-
do, croco, fistula, cinamomo, & vniuersis ^{Cant 4.}
lignis libani, ex myrrha & Aloë cum om- ^{31.14.}
nibus primis vnguentis. Eoque fit vt huius-
modi odorem, absque intermissione, ex ter-
ra in caelum, tamquam suauolentia aro-
mata deferant Angeli; cum vt eorum iucun-
dissimo sese afflatu recreent, tum vt eius-
modi thure Deum colant atque venerentur.
Cuius quidem rei cum faciat fidem Raphaël ^{c. 12. 12.}
caelestis nuntius, de ea certe dubitare sit ne-
fas. Quando (inquit ille ad Tobiam) orabas
cum lachrymis, ego obtuli orationem tuam
Domino. ^{Simoni}
Quo etiam spectare videtur, quod ⁿⁱ
de Noë sacrificio sacrae produnt literae. ^{102. 23.}
Odoratusque est Dominus (inquiunt) odo- ^{Gen. 8. 0}
re suauitatis. Et quod in Leuitico de sacrifi- ^{21.}
cijs eò loco prescriptis, inculcatur identidem
hisce verbis; oblatio est suauissimi odoris
Domino. Atque vt vnde digressa est, redeat ^{c. 13. &}
oratio, non sic debet abire quod superius ^{17.}
B. Ioannes, de caelestis huius odoris rec-
praculo tradit: concludebantur siquidem
orationes illae phialis aureis, quo tum ea-
rum pretium non vulgare (aurum namque
metallis & dignitate & vsu longè praestat)
& commodior vsus indicatur; nempe vt
naribus (humano enim more loquendum)
adhiberentur faciliùs, gratoque earum odo-
re

re reficerentur frequentius: quod si eæ vasis maioribus contentæ essent, pondus sanè eorum & moles, vsum hunc, commoditatemque denegassent. Ad extremum hisce phialis, quæ parum capiunt liquoris, angustoque sunt orificio, non obscure delinere videtur B. Ioannes iaculatorias orationes, quod eæ perbreues sint & fugacissimæ, & ferè tantùm momento subsistunt. Atque etiam si Gregorio credimus, illæ ipsæ significantur virgula illa fumi apud Salomonem, ex aromatibus myrrhæ, & thuris, vniuersique pulueris pigmentarij. Fumus (inquit) ex aromatibus, punctio est orationis, concepta ex virtutibus amoris. Non virga autem sed virgula dicuntur, vt potissimùm breuiore s hæ mentis aspirationes adumbrètur. Verùm illud non omittendum, quod iterum D. Ioãnes habet de hisce odoramentis, eorumque aspirationibus & euaporationibus. *Et alius (inquit) Angelus venit & stetit ante altare, habens thuribulum aureum. & data sunt illi incensa multa, vt daret de orationibus Sanctorum omnium super altare aureum quod est ante thronum Dei & ascendit fumus incensorum de orationibus Sanctorum de manu Angeli coram Deo. Comuni omnium ferè sententia receptum est, non esse Angelum istum, vnum aliquè vulgarem, neque verò vnũ de septem illis principibus, qui throno Dei adstant iugiter, præcipui*

Homil.
21. in
Ezech.

Cant. 3.
6.

6. 8. 3. 4.

cipui diuinæ iustitiæ administri; sed esse ipsummet Christum Dominum, quem quidem sacræ litteræ non semel Angelum compellant, quod Patris sui nomine legatione functus sit ad homines. Apparet verò Sacerdotis personam referens, vt eius pro nobis apud patrem intercessio detur intelligi: danturq; ei incensa multa, id est electorum omnium orationes (analogiâ has inter & illa diximus superius) quod orationes Ecclesiæ per summum Pontificem Christum Deo offerantur. Et quoniam Christi intercessio, longè Patri gratissima accidit, idcirco subijcitur, ascendisse fumum incensorum de orationibus sanctorum de manu Angeli, coram Deo.

Malach.
3.1.
Isa. 9. 6.

Heb. 13.
13.
Hebr. 7.
25.

O pretiosos sanè & eximios odores, quos solus Christus summus Pontifex dignus habitus est eterno Patri suo adolere, & offerre? ô suaves orationum aspirationes, quæ aërem cælestiaque ipsa corpora supergressæ mira velocitate ad Deum perueniunt, quarum quidem gratissimo attractus odore & delinitus, iram ponit, peccata condonat, omnisque generis charismata mortalibus indulget! Quid his maius potuit, ô sacri orationum odores, à sacro propheta ad vestri commendationem afferri? Qui vos incendit, cuique incendimini vterque Deus est: quo utitur thuribulum, autem est: ara su-

Exodi
30.3.
per

Exodi
27.2.

per quam itidem aurea (neque enim erat hoc altare holocausti quod quidem æneum, verum thymiamatis quod aureum) & in conspectu altissimi posita: qui à vobis afflatur sacer fumus, immensa aëris calique præteruectus spatia, nusquam consistit, donec sese det in conspectum Dei, eumque grauissimis offensum mortalium flagitijs placidum iis ipsis ac beneuolum reddat. Digna omnino sunt hæc præstantia vestra & valore, qui quidem est supra æstimationem om-

Iob. 28.
27.

nem. Cui sanè non adæquabitur aurum vel vitrum, nec commutabuntur pro ea vasa auri. Excelsa & eminentia non memorabuntur in comparatione eius. Non adæquabitur ei Topazius de Æthiopia, neque tincturæ mundissimæ componetur. non dabitur aurum obrizum pro ea, nec appendetur argentum in commutatione eius. Non conferetur tinctis Indiæ coloribus ne lapidi sardonýcho pretiosissimo, vel sapphiro. Tanti scilicet sunt hi odores, vt nihil cum earum pretio æquandum videatur, hæ inquam aspirationes sacræ & orationes, quæ (vt ad odorem redeam) fragrantia sua, longè omnia latèque complent, vt iis illud de Canticis non ineptè accommodari queat. Emissiones vestræ, paradisus malorum punicorum cum pomorum fructibus cipri cum nardo, nardus &

Versu
15.Cant.
4.13.

crocus.

crocus. O felicem illum cuius diuini amoris igne succensus animus, hasce continenter emittit aspirationes & cælestes vapores: felicem inquam atque ad eò felicissimū qui super arca cordis ex voluntatis thuribulo, odoramenta hæc Deo ministrat: quorum ^{Cant. 4.} quidem odore super omnia aromata fieri id _{10.} non potest, quin ab eo cumulatè (quando ei sunt acceptissima) impetrat vniuersa referatque etiam supra spem & vota sua.

CAPVT III.

Quinta causa cur vocentur aspirationes.

TRADUNT artis medicæ periti, naturam, id est Deum Opt. Max. eius auctorem, cordi tribuisse (quòd immenso quodam caloris estu, quodammodo efferuescat (certam facultatem cientem, perpetuisque motionibus agitatem: qua quidem agitatione, tum aërem idoneum refrigerationi ad se rapit, tum à se excrementa fuliginis plena expellit. Constat autem huiusce facultatis exercitium, cordis & arteriarum pulsatione, quæ duplici perficitur motu; diastole quidè, qua sese arteria diffundit vt aërem attrahat; systole verò, qua se contrahit, & in se ipsa con-